Ч. 129 Пятниця 12 (24) червня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Вибори з округа Тернопіль-Збараж-Скалат. — Тоаст цісарский в Бруку. — Fremdenblatt о бесіді ґен. Комарова в Празї. — Гостина Архієп. Иосифа в Білградї. — Іспаньско-американьска війна.)

Вчера відбули ся вибори посла до Ради державної з сільської (IV.) куриї округа виборчого Тернопіль-Збараж-Скалат. Голосувало загалом 523 виборців; абсолютна більшість 262. Др. Еміль Гладишовский одержав 266 голосів; др Іван Франко 256 — прочі голоси розстрілені. Вибраний отже послом до Ради державної др. Еміль Гладишовский.

Загальну увагу звернув на себе тоаст Є. Вел. Цісаря, виголошений оногди проти звичаю на двірскім пирі в Бруку, данім з нагоди інспекциї войска зібраного в літнім таборі также. Є. Вел. Цісар сказав: Нинїшне надзвичайне сердечне приняте спонукує Мене висказати радість з істнуючого від многих лїт знаменитого і нїчим не закаламученого відношеня межи жителями тих численних місцевостий, в котрих знаходять ся табори, а відділами всїх частий збройної сили. Переконаний, що потїшаюче то відношене, оперте на патріотичнім чувстві жителїв буде тревати і дальше, пю на благо громад по обох сторонах Литави“. Тоаст сей дозволив Є. Вел. Цісар на просьбу жупана ґр. Пальфі'го оголосити плякатами у всїх громадах візельбурґского комітату. Також і в Бруку оголошено єго плякатами.

Fremdenblatt, орґан австро-угорского міністерства справ заграничних, обговорює бесїду ґен. Комарова виголошену на пирі в Празї і каже, що враженє викликала зовсїм не особа бесїдника, але тон і тенденция бесїди. Дальше каже згадана ґазета, що Комаров зовсїм не знає Австриї та що на торжестві в честь памяти історика виголосив бесїду, котра зовсїм не дає доказу о розуміню історнї. Пригадуємо п. Комарову — каже Fremdenblatt — що живемо під конець девятнайцятого столїтя, отже покликувати ся на борби Кароля Великого, та на апостолів сьв. Кирила і Методия не може бути основою для теперішної полїтики. Не можна також покликувати ся на воєнні походи нїмецкого ордена лицарского і на кроваві битви, які той орден під знаменом хреста заводив. Може бути, що єсть борба межи славяньством а ґерманьством, так само, як єсть межи ґерманьством а романьством; але в наших часах веде ся борба о культуру. Сама-ж держава до котрої він належить, а пібито в котрої імени він говорив заперечує, своєю полїтикою навіть єго фантазию. Вели ся великі війни в Европі, але Росия і Нїмеччина не виступали нїколи ворожо против себе.

Замітна під теперішну пору суперечка завела ся межи деякими віденьскими ґазетами а Гласом Црногорця“ виходячім в Цетинї. Цитиньска ґазета нотує насамперед звістку з Pest. Llod-у, котру она сама подала, слїдуючого змісту: „Кн. Никита і кн. Николай вернули до Цетинї (з Льондону). Місия князя увінчала ся як найлїпшим успіхом; князь забезпечив для сербскої справи поміч Анґлії. А що значить для Чорногори поміч Анґлії і Росиї побіч підпори Італії і Франциї — лежить ясно як на долони. Побіда доброї справи для Сербів єсть певна“.

Дальше нотує „Глас Црнагорца“ слїдуючу телеґраму N. fr. Presse з Льондону: В справі появившого ся в Цетини в „Гласї Црнагорца“ комунїкату, уложеного очевидно самим князем нїби то о якихсь успіхах льондоньскої подорожи князя, довідує ся Ваш кореспондент з компетентного жерела, що висказ в тім комунїкатї, мов би то Чорногора позискала для своїх плянів поміч Анґлії і т. д. єсть чистою видумкою. Льорд Сельсбері в розмові з князем пе відозвав ся анї словечком якоїсь заохоти для плянів князя. Намірам Сельсберого відповідає радше, щоби Чорногора з Австро-Угорщиною жила в добрих відносинах. Льондоньска подорож князя не єсть взагалї нїякою місиєю (як то каже „Гл. Црногор.“), лиш просто гостиною з особистою подякою для королевої за надане ордера. А особисті відносини королевої вже від давна не мають нїякого впливу на анґлїйску полїтику.

Навівши сю телеґраму, написав „Глас Црног.“, що она очевидно уложена в віденьскій канцелярнї а віденьске бюро телеґрафічне, також орґан правительства, зараз рознесло єї дальше, а висказавши N. fr. Press-ї свою погорду закінчив „Гл. Црног.“ словами: Взагалї суть ті перфідні визиваня і драженя, які від якогось часу що раз більше виходять з Відня і Пешту, найлїпшою ознакою для тамошного настрою і ситуациї.

Отже на то відозвав ся Fremdenblatt і каже, що сам зміст того відзиву чорногорскої урядової ґазети не потребує спростованя, але тон відзиву заслугує на рішучу нагану. Такі зухвалі інсинуациї не до лиця урядовому орґанови правительства, котре нераз відкликує ся до прихильности нашої монархії і має їй богато завдячувати. То не лиш зла вдяка за давнїйші добродійства, але й недобре вибраний спо-

---

2)

ЯҐА.

(З польского. — Севера).

(Дальше).

— Тихо, тихо нестїйко — втихомирювала Яґуня корову. — І велике нещастє на тебе, що на хвилю лягла і мухи теби не кусали?

Слова Яґунї промовили видко до серця корови, бо витягнувши шию, тручала писком руку дївчини, даючи їй знати, що хоче, аби она почіхала єї попід горло на згоду.

Не було часу на пестощі, стрийна могла надійти з церкви....

І знов вигоном всї четверо — дївчина. Красуля і єї товаришки бігли на вал. Потік видко тїшив ся з приходу дївчини, бо журчав по камїню і весело булькотів на закрутї. Яґуня прикучнула, держачи в руках мотуз — Красуля і єї товаришки кинули ся на траву.

Перед очима дївчинки пересували ся образи, які бачила коло церкви. Усьміх Матїнки Божої і грозяча рука стрийни — єї насуплені брови і затиснені уста.

— Але мене оборонить Матїнка Божа — вговорювала себе. — А як не оборонить? Мороз перейшов по єї тїлї. Як не оборонить, то перетерплю. Я тілько вже перетерпіла — в єї серце вступила відвага; усьміх Матїнки Божої, що заяснів в єї споминах, розігнав тяжкі думки.

Мрака почала окривати потік і луги над річкою — гомін на толоцї і в селї притих, гори темнїли і розпливали ся в вечірнім сумрацї. Лиш вільхи, порушані вітром, сумно шуміли — жаби відзивали ся в ровах. Понад шум вільх, рахканє жаб і журчанє води в потоцї виплив тихо місяць. Єго сьвітло посріблило зелені оболоня — дотикало листя дерев і повисло над білими мраками.

Красуля поглянула розумними очима на осріблений краєвид і торгнула мотузом та обудила дївчину з задуми.

Яґуня зірвала ся на рівні ноги, єї гадки були подібні до розбурханих фаль.

Стрийна з грозячою рукою і насупленими бровами та чорними палкими очима заслонила Матїнку Божу і єї усьміх. Гнїв господинї лучив ся з розпаленим огнем на комині. шипів і бухав; — необібрані бараболї дивили ся на неї строго, — вода в горнци кипіла проклонами, стрик зітхав — а наймит певне бурмотів і прозивав єї....

Она побігла вигоном, тягнучи красулю і єї товаришки. Чим близше була села, тим більший страх брав єї, стискав серце і взяв ноги. Добігла до загороди. В дверях стайнї стояла стрийна, підперла ся попід боки і коли Яґуня переступила поріг, ударила єї так кулаком в шию, що та аж упала.

— Тобі захочує ся з господарскими дїтьми сипати цьвіти перед сьвященником і тому мориш менї худобу голодом а потім держиш до ночи. Я з тебе душу вижену.

І з витягненим кулаком поступила крок наперед. — Яґуня сховала ся за красулю, привязуючи єї до жолоба.

Не оборонила дївчинки Божа Матїнка.

— А може з єї причини скінчило ся на однім ударі — потїшала ся дївчина.

Мимо того, що красуля дала майже повний скопець молока, а єї товаришка більшу половину, не потїшило то загнїваної господинї, бо доячи корови, повтаряла:

— І то чудо хотїло би рівнати ся з господарскими дїтьми, а не має чим хребта прикрити. Але я собі з нею пораджу, хиба би менї рука усхла.

Відтак вийшла з молоком, не поглянувши на Яґуню. Дївчина лишила ся сама — сїла на порозі, підперла голову руками і дивила ся у вікна хати, червоні від огня, що горів на комині.

— І що она має собі з нею радити — гадала. — Чиж она не пасе троє штук худоби, не рве для них хопти, не меле на жорнах, не пере біля та вибиває єго праником на потоцї, хоч це така мала, збідована і марна.

Голод став їй докучати. Встала і підійшла поволи до хати відхилюючи несьміло двері.

Станула при комині, запах вареного молока розходив ся по сьвітлици.

сіб, щоби й в будучности удостоїти ся подібних добродійств. Ніякий розумний політик не повірить в то, щоби австро-угорске правительство інспірувало війну ґазетярску против такого краю як Чорногора. Тим менше не повинна така ґазета, як „Гл. Црнаг.“ впадати на таку гадку, щоби свою незручну і простакувату суперечку заводити против австро-угорского правительства.

N. fr. Presse каже, що єї льондоньский кореспондент представив на виразну просьбу льорда Сельсберіго висказ чорногорскої ґазети урядової яко неправду і видумку.

Ся суперечка ґазетярска есть о стілько важна, що она причиняє ся в дечім і до характеристики та поясненя подій, які тепер настали в тій закутині балканьского півострова, де Чорногора і Сербія.

З Білграду доносять, що Архікн. Йосиф приїхав там вчера в полудне. На двірци повитав его давний король Милян а в палаті сам король Александер. По сніданку Архікнязь від'їхав, а его відводив на дворець Милян.

З Кап Гаїті доносять, що Американці лагодять ся енерґічно до вступленя на Кубу. Більшість кораблїв транспортових знаходить ся недалеко від Буікірі під сторожию американьских кораблїв „Ню-Йорк“, „Ореґон“, „Єнкі“ і „Ню-Орлїнс“. Іспанці укріпили і обсадили пушками побережні горби. Американці взяли цїлий залив Ґвантанамо.

Ґен. Шафтер з своєю армією сполучив ся вже з адміралом Самсоном і оба їздили 17 миль далеко на всхід від Сантхаґо, де стрітили ся з проводирем повстанців на Кубі, Ґарция, котрий має під своєю командою 9.000 людий, а то 4000 під Сантхаґо а 5000 під Гольґін. Всї три радили разом. В наслїдок тої наради будуть Американці старати ся меншими відділами дістати ся на Кубу на всхід і захід від Сантхаґо а головна маса войска розпічне похід мабуть аж за два або три днї.

Новинки.

Львів дня 23-го червня 1898.

— **Іменованя.** Приватний доцент др. Володимир Милькович іменований надзвичайним професором історії Европи всхідної на черновецкім унїверситетї.

— **Ц. к. рада шкільна краєва** ухвалила на засїданю з дня 13 с. м.: 1) Іменувати старшими учителями 4-кл. школи мужеской ч. III. в Коломиї Ів. Трищила і Андр. Глушкевича, Казим. Шейбалївну і Анну Тіґерман, старшими учительками 4-кл. женьскої школи ч. III. в Коломиї, Йос. Бернацку молодшою учителькою 4-кл. школи женьскої ч. III. в Коломиї, а Андр. Паучука молодшим учителем такоїж мужескої школи в Коломиї, Дим. Пальвецкого старшим учителем 4-кл. школи мужескої в Коломиї. Дмитра Вовкова управителем а Конст. Мальківну молодшою учителькою 4-кл. школи в Винниках, Вікт. Кшановского директором 3-кл. школи виділової в Перемишли, Богум. Гостинка і Кар. Новосельского учителями 3-кл. мужескої школи виділової в Перемишли, Брон. Вайцера і Болесл. Страку старшими учителями а Жигм. Урбаного молодшим учителем 4-кл. школи мужескої в Перемишли, о. Кар Богуцкого римо-кат. а о. Гр. Литвиновича греко-кат. катихитом при 3-кл. мужескій школї виділовій в Станиславові, Фр. Крупу молодшим учителем 4-кл. мужескої школи ім. Конарского в Перемишли, Марию Шерцинґер молодшою учителькою 4-кл. школи в Княгининї гірцї, Ем. Вонсовича учителем 1-кл. школи в Кальнім, Мих. Рихвицкого управителем 2-кл. школи в Кореличах; 2) зорґанїзувати 6-кл. школу народну в Ебенав, городецкого повіта, від 1 вересня 1889; 3) вилучити громаду Черемхів з округа шкільного в Молодинчи і зорґанїзувати окрему 1-кл. школу народну в Черемхові від 1 вересня 1898; 4) зорґанїзувати в містї Львові замість істнуючих шкіл 6-кл. мужеских ім. Мицкевича і сьв. Анни, дві мужескі три-клясові виділові школи получені з 4-клясовими; 5) перемінити від 1 вересня 1898 народні школи: 4-кл. в Старім містї на 5-клясову, 2-клясову в Холоеві, каменецкого повіта, на 4-клясову, одноклясові: в Пробіжній. гусятиньского повіта, в Балигородї, лїського повіта, в Корчинї, стрийского повіта, в Паневичах зелених, борщівского повіта, в Білїй, Білобожници, Джуринї, чортківского повіта, в Бабинцях ад Кривче, борщівского повіта, в Дахнові чесанівского повіта, в Турі великій долиньского повіта, в Постолівцї і Говилові великім гусятиньского повіта, в Білім перемишляньского повіта, в Кривенькім гусятиньского повіта і в Книселї бобрецкого повіта — на двоклясові.

— **З перемискої епархії.** Дійстними деканами іменовані оо.: Орест Чехович, почестний крилошанин і парох в Сокали, деканом сокальским на місце уступившого на власне бажане дотеперішного декана о. Мих. Миколаєвича, Григорий Лев, дотеперішний завідатель деканата судово-вишеньского і Михаил Ясеницкий, дотеперішний завідатель деканата лїського. — Відзнаки крилошаньскі дістали оо.: Павло Винницкий декан нижанківский, Григ. Лев декан судово-вишеньский і Мих. Ясеницкий декан лїський. — Шкільними ординариятскими комісарями для надзору науки релїґії в школах народних деканата самбірского іменовані оо.: Ів. Татомир парох в Черхаві і Сильв. Баранецкий парох в Пяновичах.

— **Нові церкви.** Заходами о. Ростковича, пароха в Чорткові, пробудили ся вже парохіяни і ломить ся та возить ся камінь на будову нової церкви парохіяльної. На будову чортківскої церкви зложили сьвященики деканата чортківского на руки о. Ростковича квоту 19 зр. підчас соборчика деканального в Полівцях. — В селї Вигнанцях, заходом місцевого пароха, дарувала громадска рада площу майже одноморґову під будову нової церкви.

— **В 40-лїтний ювілей сценічної працї артиста п. Тита Ґембицкого** дає руский народний театр в Перемишли на бенефіс ювілата в четвер 23-го с. м. „До Бразилїї“, 4-актовий образ з еміґрацийного руху, написаний Львом Лопатиньским.

— **Інтернат в Самборі.** Комітет інтернату для кандидатів учительских в Самборі оголошує конкурс на уміщене 100 питомців в інтернатї на 1888/9 рік. Комітет приймає 100 найбіднїйших і найпильнїйших в науках кандидатів а то з приготовляючого курсу, за місячною доплатою по 6 зр. а з I, II, III і IV року без доплати, лише за побирану стипендию, однако всї платять за місяць липень по 5 зр. титулом доплати. Крім того прийме комітет 5 кандидатів за цїлою оплатою по 12 зр. місячно з гори. Кандидати, котрі були в інтернатї в сїм роцї і виказали добрі поступи в науках, а бодай вдоволяючі обичаї, мають перпеньство перед иншими. Добровільне виступлене або виключене з інтернату потягне за собою утрату стипендиї. Питомцї одержують в інтернатї мешкане, харч, услугу, сьвітло, пране і в міру запасу шкільні книжки, та совістний родительский надзір. Приняте учеників з приготовляючого курсу есть

Але побачила єї стрийна, вхопила за руку і витрутила з хати.

— Не робиш то й не їдж.

І двері з тріскотом замкнули ся за нею.

Куба, молодий наймит з лагідним лицем поглянув з якимсь докором на господаря, що сидів за столом коло миски галушок. Погляд Куби очевидячки зробив своє, бо господар опустив очи і збираючись на відвагу відозвав ся:

— Ей Каська, бій ся Бога, хочеш заморити дївчину? Лише бєш єї, кленеш і мориш голодом...

— А тобі що до дївчини? — верещала жінка, беручи ся попід боки.

Куба глумливо усьміхнув ся.

Подразнений тим усьміхом господар крикнув:

— Атже то дитина моєї сестри — розумієш?

— А ти з яким богатством влїз до моєї хати?... Одна сорочка на хребтї і подерті чоботи.

— Влїз в новім кожусї і чоботи мав як пристало на господаря — відозвав ся Куба.

— Тихо — крикнула господиня до Куби. — Не пхай носа до чужого проса. А хоч би ти мав і кожух — обернула ся до господаря — то що з того? А що сидиш в порядній хатї і маєш що до рота взяти — то кому ти то винен?

— Або не роблю — відповів вже лагіднїйшим голосом господар.

— А щож ти хотів лежати і спати, аби тобі лиш під губу подавати всьо готове.

Куба користаючи з суперечки між господарями вийшов забираючи з собою миску з бараболями.

— Куди? — крикнула за ним господиня.

— Сварите ся то волїю попоїсти собі в стайни.

— Несеш для того непотріба.

— Моє, то менї вільно — відповів Куба зникаючи в сїнях.

Мала велику охоту дігнати его і відобрати ему миску з бараболями, лише бояла ся.

Господар мовчки вибирав галушки, відтак випив молоко, обтер руками уста і вийшов та сїв перед хатою на лаві. Але коли господиня почала помивати і відмавляти молитви — пішов поволи до стайнї.

— На — шепнув, всуваючи кусень хлїба до рук Яґунї, що сидїла на порозї.

Она поцїлувала его в руку.

— Дав тобі Куба бульби?

— Дав — відповіла тихо.

— Як лиш підростеш, то дам тебе де в добрі руки — а за той час мусиш якось перебідувати.

— Добре — відповіла дївчина.

— Перебідувати — відозвав ся Куба підходячи з середини стайнї. — Або она перебуде зиму в такій поневірцї?

Господар почув правду тих слів, але не уміючи на них відповісти, вернув до хати.

— Ей перебідую, Куба, перебідую — відозвала ся Яґуня — бо Матїнка Божа усьміхнула ся нинї до мене.

— Ой дурна, дурна — шепнув Куба.

— Усьміхнула ся, Бігми що правда. І то з єї волї приніс ти менї бараболь а господар кусник хлїба.

— Не плети, приніс, бо менї жаль було тебе.

— Жаль було тобі, бо Матїнка Божа змилувала ся надімною! Давнїйше ти мене не жалував.

Куба стиснув плечима. Не розбирав слів дївчини, не мав на то нї часу нї охоти.

Яґуня запорпала ся в солому, що лежала в кутї стайнї і заснула.

II.

День іспиту в школї наближав ся поволи. Господинї шили спіднички для дївчат, прали для хлопців полотнянки — дїти на толоцї говорили о тім голосно. Оповідали о нагородах, о червоно і синьо оправлених книжочках, о цьвітах роблених, стяжках і образках. Яґуня слухала оповідань дїтий. Єї очи глядїли цїкаво, уста напів отверті, говорили, що єї та справа сильно займає.

Для неї нїхто не шив спіднички, нїхто не сплїтав кос, не гладив єї. Книжки, образка не мала ще в руцї. Хлопцї співали пісочки, яких повиучували ся в школї, притупували ногами і плескали в руки. Оповідали чудеса о учители, о чорній таблици, о великій мапі, о цїлих краях і морях, що були на ній мальовані. Яґуня слухала засумована.

— Коби мама жили! — гадала — і я училась би. — Перед очима єї душі станула Матїнка Божа в рожевій сукни і в коронї на голові.

— Чи заведе мене до школи, чи ушиє нову спідничку — роздумувала. — Може лиш оборонити, як схоче. Але чи схоче?...

— Ну і чогож ти Яґа стоїш як мальована і витріщила очи — збудив єї з задуми Войтко сьвяхаючи батогом по траві.

Засоромлена дївчина відійшла не відповідаючи і сїла на валї. Хлопцї і дївчата сьміяли ся з неї, називаючи єї мальованою Яґою. „Мальована Яґа“ — лунало скрізь по толоцї. Дївчина не відповідала на сьміхи і прозиваня дїтий. Гадала трохи о своїй доли, о мамуни і Матїнцї Божій, а найбільше о завтрішнім іспитї.

Стрийна ще перед всходом сонця пішла на ярмарок.

Сонце вчасним ранком розігнало мраку над рікою, випило росу з лугів, осушило листе з дерев і підіймаючи ся в гору, кидало з неба чим раз більший жар. Горячо було і тихо — нїкого на божім сьвітї. Часами вітер пересунув ся по вершках дерев, зашелестїв листем і притих. Пташки замовкли, худоба перестала ричати — пастухи лїниво ішли за худобою.

провізоричне і буде затверджене по зложеню вступного іспуту з добрим успіхом і по добрім вислїдї клясифікациї з кінцем вересня с. р. Ті, котрі не відповідять наведеним услівям, будуть з д. 1 жовтня безусловно видалені з інтернату а на їх місце будуть приняті инші. Поданя о приняте до інтернату треба вносити під адресою дирекциї учительскої семінариї в Самборі, з наведенем послїдної почти і місцевости, в котрій петент перебуває, найдальше до дня 25 липня с. р. До поданя треба долучити: 1) сьвідоцтво убожества, 2) послїдне сьвідоцтво шкільне з окінченої 6 взглядно 7 кляси видїлової школи або III. кляси гімназияльної або реальної, що найменше з добрим поступом і похвальними обичаями; 3) метрику (ученики курсу мусять мати безуслівно окінчений 14-тий рік житя); 4) заявлене родичів потверджене урядово зверхностию громадскою і парохіяльним урядом, котрим зобовязують ся платити правильно що місяця з гори місячну доплату і дати синови: молитвеник, 6 пар біля, 6 простирал, 6 пошовок, 6 рушників, 6 хусток до носа, всї значені, 2 пари нової обуви, 2 одяги, зимовий плащ та сїнник і колдру, а крім того ложку, вилки, ніж і скрипку до науки музики. Крім того платять родичі принятого питомця 1 зр. з гори на цїлий рік за зужите інвентаря і по 5 зр. на наукові прибори до рук префекта інтернату, котрий при кінци року зложить їм рахунок з ужитя тої квоти.

— **З Товмацкого пишуть:** Сумна пригода лучила ся в Рошневі, маєтности графа Ю. Більского. В суботу перед Зеленими сьвятами вибрало ся кількайцять господарів з сусїдного села Побережа до рошнївского лїса за галузями липи. Побережники, котрі зі стрільбами цїлу ніч чатували на таких шкідників, побачивши їх, зачали за ними гнати. Одного утїкаючого господаря дігнав побережник і ударив его люфою від стрільби так сильно по нозї, що зломив ему кість, а коли той з криком упав на землю, побережник лишив нещасливого, а сам пійшов собі. Заким товариші побитого прийшли до него, сплила з него кров мало не зовсїм. Завезено его до шпиталя в Станиславові і там помер. Був то молодий чоловік, около 30 лїт, і полишив вдовицю та трое дїтий.

— **З нужди.** З Пресбурга доносять, що зруйнований властитель більшої посїлости Єнїк застрілив дня 21 с. м. свою 15-лїтну дочку, 14-лїтного сина а відтак сам себе. Як раз того дня принесли дїти нещастному вітцеви найлїпші сьвідоцтва зі школи.

— **Підземне місто.** В Малій Азиї біля міста Самсун відкрила перед кількома роками англїйска експедиция археольогічна сьвятиню Мінерви, поставлену Олександром Великим. Заходом нїмецкого правительства предпринято в р. 1895 на тім місци розкопи і осягнено великий успіх, бо викопано велике старинне місто. Називало ся оно в давнинї Пріени і находить ся майже в так добрім станї як Помпеї. Відкрите се є незвичайно важне, бо доси не було памяток, котрі би дали поняте о стариннім грецкім містї, его публичних будівлях і домах приватних, як тепер. Відкопане місто належить до часів, коли грецка культура почала хилити ся до упадку. Улицї перетинають ся в простих напрямах. З внутра землї видно стовпи, театри, торговицї, склепи, доми з цїлою внутрішною обставою і господарством. Знаменито переховав ся чотироугольний будинок, подібний до театру, що служив імовірно за салю міскої ради з 16-ма рядами крісел. Межи остальними будинками звертають на себе увагу грецкий театр, з дуже добре захованою сценою, що причинить ся до порішеня деяких сумнївних питань що до грецкого театру.

— **Померли:** у Львові Іван Лїтиньский, радник Двора, дня 21-го с. м.; — в Настасові Йосифа з Яновичів Федоровичева, вдова по о. Йосифі Федоровичу пароху в Гумниских, дня 5 червня, в 68-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 21-го червня: Пшениця 10·50 до 11·— зр.; жито 8·25 до 8·50; ячмінь броварний 8·— до 8·25; ячмінь пашний 7·— до 7·25 овес 8·30 до 8·50; ріпак —·— до —·—; горох 8·— до 8·75; вика 6·40 до 6·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 7·20 до 7·40; гречка 9·75 до 10·50; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·50 до 5·70; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Париж 23 червня. Фор поручив зложене нового кабінету Пейтральови, а той випросив собі час аж до завтра по полудни.

Мадрид 23 червня. Праса протестує против ширеня фальшивої поголоски о намірі королевої-реґентки абдикувати, котра постановила сповнити свій обовязок. — Правительство не дістало доси нїякої вісти о атаку Американців на Сантхаґо.

Гонґ-Конґ 23 червня. З Манїлї наспіла тут вість, що повстанцї побили дня 18 с. м. віддїл ішпаньского войска в силї 3000 людий під проводом ґен. Монета. Сам Монет згинув а більша часть войска перейшла на сторону повстанців.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднї 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає **Адам Кроховецкий**

Огонь з неба летів.

Яґуня привязала Красулю і єї товаришки, зачесала ся в стайни перед зеркалом Куби, заплела коси старою стяжкою, що дарувала їй Маруся Луцарівна і усьміхнена хоч босо і в подертій спідничинї пішла до школи.

Перед дверми стояв присяжний і впускав лише запрошених гостий.

Яґуня милосердно вдивлювала ся в него.

— Ти була коли в школї? — спитав єї.

— Нї ще, татусю — відповіла цїлуючи его в руку — і не ждучи на відповідь пересунула ся попри него до середини.

— А най і то бідне утїшить ся — погадав присяжний, дивлячи ся на дівчину рожеву з радости, як заглядала цїкаво до кляси. — Поволи набираючи відваги вийшла до великої, ясної компати, заповненої дїтьми.

На катедрі сидїла старшина: Дїдич, сьвященик, дїдичка з дочкою і якийсь молодий і хороший пан.

— Встати — закомандував учитель.

Дїти встали і на даний знак почали хором співати.

Яґуня слухала з отвертими устами, вдивлюючись в дїтий своїми синїми очима. Спів скінчив ся, а она все ще дивила ся задумана і поважна.

Учитель перечитав імена найпильнїйших учеників, а дїдичка роздавала нагороди, червоно і синю оправлені книжки, зшитки, корсети і стяжки. Богато було радости, шептів і гамору. Дочка дїдички взяла пачку образків і приступивши до лавок роздавала їх по черзї дїтям. Помагав їй молодий пан. Коли прийшли до місця, де стояла Яґуня, витягнула дівчинка руку.

— Она не ходила до школи — скрикнули дїти.

Дівчина спустила руку і почервонїла.

— Чому ти не ходила? — спитав єї молодий пан.

— Бо не маю нї чобіт нї букваря — і стрийна не дадуть — шепнула тихо.

— А як би ти мала буквар?

— То ходила би і зиму і лїто.

— А хтож за неї буде пасти? — відозвала ся ковалївна.

Молодий пан не чув того — виймив з кишенї срібного ґульдена і подав дївчинцї.

— Купи собі буквар і ходи до школи.

Дочка дїдички дала їй образок і погладила по лици.

Яґуня зі зворушеня забула подякувати. Зблїдла, серце їй билось, очи сьвітили.

— Дивіть, які красні очи має та дївчинка. І блавати позавидували би їй того.

— Видиш, та не подякувала — говорив молодий пан і надставивши їй лице, сказав: поцїлуй!

Дївчинка поцїлувала — хороша панна усьміхнула ся, між дїтьми зробив ся шум зачудованя над відвагою мальованої Яґи і над єї щастєм. Усьміхнула ся і дїдичка і раднї, що сидїли коло дверий.

Червона зі встиду не знала що з собою зробити. В одній руцї стискала ґульдена, в другій образок, а що не могла знести звернених на себе очий старшини, висунула ся поволи зі школи. — В сїнях глубоко відотхнула, на дворі сердечно засьміяла ся, підскочила і побігла що мала сили до обори. Не мала перед ким похвалити ся — хвалила ся перед Красулею, прикладаючи їй срібного ґульдена до очий і до писка. Красуля сапала, хапаючи язиком руку дївчини.

— Ти би лиш всьо хотїла з'їсти — сказала, бючи єї легко рукою по карку.

Переходив Куба.

— Кубуню, бій ся Бога, а стань-но і диви — видиш срібний талярок від панча, а образок від панни. Диви така сама Матїнка Божа як на образї, що до мене усьміхала ся.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).